

JOHN AMEN

A táncos keresztelése

*Hamu reszket, pillangó poroz.
Sötétség, vastagodj, zsírosodj.*

„Mesélj valamit a szeretetről” –
szól a táncos hangja, mint kereplő.

*Kötöz a szél, bugyolál a szellő,
hólyagos talpat körültekerdő.*

*A táncos tüdőmben karmolász,
hátamból bimbózik, mint a zsák,
felszakítja húsom varratát,
járja egész testem át meg át,
padlóm vérben, csontszilánkban áll.*

„Ez az én köröm?” – *a táncos kérdi.*

„Igen, te jössz” – *válaszolom néki.*

*Az árva üres szobában halott,
a teremtő a hetedik napon.*

„Nézd” – *kiált a táncos – „repülök”.*

*Nagy szem ragyog fellegek fölött.
Tört fénye pernyéllik, elhamvad,
csillagbuborékok pattannak.
Olvadó víz tükréből kifagy,
hőmérőkből gurul szét higany.*

*Én válok, én rozzant táncossá,
a táncos énné válik,
semmivé lejtik, forogják
koreográfiái.
Üres vagyok, holnapi urnám,
és a táncos táncol
ürességembe hullván.*

*És táncol a táncos,
vér gyöngyözik két tenyeréből,
víz sugárzik oldalából.*

„Megbocsátok” – *így a táncos.*

„Megbocsátok” – *szólok megértően.*

*Szálanként száll a dal, mint rojtos szegély,
a táncos port vérzik, a táncos nem él,
akár egy öreg isten, úgy issza a fényt,
a táncos feltámadás, a táncos remény.*

Neve, bármi legyen, többé nem az enyém.

Bevégeztetett

*Fiatal ministráns fejét borotválja,
szerelem, gyűlölet pereg ujjperceiből váltva.*

*Anyja újra leáll az evésről, válaszul
három nap után arra, hogy kitör a háború.*

*A parancsnok abakusza ütöget szívében.
Buldózer sajtól mezőből olajat. Ígéretet.
Hold világít át zörgő csontú ligetet.*

*Kopasz ember parkol a búzaföldre.
A Cadillac csomagtartóját veszi ölbe.*

*Utazóügynök fohászkodik. Érmés telefon süketel,
a vonal másik vége sikolt, le ne tedd.
„Az új messiást elküldték, halva született.”*

Végkimerülés után

*Lerontok egész városokat,
hogy meglássam, mi van alattuk,
betonravatal, feltört koporsók,
sírversre vésett sírvers.
A gyász a téboly
sötét sugárútjára visz,
a józanság nevű elhagyatott kisváros felé.
Történetem, akár az augusztusi paradicsom, érik.
Hogy jut át az ember útzárak, vámházak között,
kézjegyével látva el ezernyi zsebszerződést,
mégsem tanulva meg saját nevét?
Mi történik a gyárakban,
kávézók, kocsmák rejtekén,
s mi lehet annyira szent,
akár a
szentek szentje?
Két egyforma szó, de mint
a hold s a tenger, és én mindkettőben otthon vagyok.*

Ebben a felszentelt pillanatban

*Angyalok bújkálnak az oszlopok közt,
árnyuk fel-feltekeredő sál.
Halogének haldokolnak, akár őrizetlen tábortüzek.
Zuhanó madár a csönd, fáradt csönd a nap,
madrigál nyitja a kolostort,
hitünk lakatját.*

*A templomépítés mestereként
sohasem imádkozom.
A vágy az én trójai falovam.
Aztán értem jön a reggel,
idézést hordozó poroszló.*

*Állok, akár a leprás sivár fügefafa alatt.
Ideje zsákruhát öltönnem kérdéseimre,
szögekkel veretni minden tudásom tenyerét.*

Verboten

*Párizsban vagyunk, a nagyszüleim meg én,
látogatóban nagyapám nővérénél, aki egyetlenként
nem hagyta el Európát 1938-ban. Hét
éves vagyok. Nagynéném karjai akár
a spagettiszálak, ő maga ünnepélyes, de fojtott
hangon beszél, mintha egy kis szelep
eltömődött volna legbelül.*

*Bort isznak, lázasan csevegnek a francia-
amerikai kapcsolatokról, mikor nagynéném
hosszú ingujja felcsúszik. Mielőtt
visszahúzhatná, megpillantom halványkék
tetoválását a bőrén. „Miféle számok
azok ott?” – kérdem. Csönd robban szét
a szobában, mintha spórák.*

*Nagybátyám fölkap egy tálcát üres
poharakkal, és hátrálni kezd a konyhába.*

*„Vannak kérdések” – így nagyapám,
két makulátlan karját dörzsölgetve –
„melyek nem arra valók, hogy feltegyék.”*

*Ahogy felnöttem, megtanultam, hogy a legtöbb kérdés,
amire választ várok, föl nem tehető.
Mégis föl tettem őket; újra és újra fölteszem azóta is.*

New York-i emlék

*Mikor lakásába halt apám,
Liz repedt vakolatdarabok, szétvetett gipsztörmelékek
felhőjéből bukkant elő. Bekormozódott, mint egykoron
néhány pogány, kik menekülés közben vették föl a keresztséget.*

*Elmos a roncsözön, mielőtt még kiüríthetnének
önmagunkat, s lebotorkálna utolsó
botladozó levelünk is az ősz padlásablakából.*

Ki zörög apám bútorában?

Ki temeti emlékeit falavina, vaslavina alá?

Kibelezi az ágykeretet, rámaikból a képeket körmével kimetszi.

*Asztal peremén egyetlen, kihörpintett pohár billeg,
hogy rá ne tölthessek vörösborból.*

*A lakást hamar kipofozzák, emelik a lakkbért;
löknek a lét forgóajtaján egyet. Évek telnek-múlnak,
s hányan és hányan költöznek be. Bérlok jönnek-
mennek. El kell fogadnom, milyen közel állunk az állatokhoz.*

Ahhoz, amit a méhekről mesélnek:

*hogyan imádják, védik a királynőt, aki végül
beépül mézcseppbe, utódokba, folytatódik nyüzsgő
kaptárkeretben, s létezőbb, mint bármelyik egyed.*

Bármilyen, amit mond, ismerősen cseng, és beléd csíp.

Falusi Márton fordításai